

Той седна на шейната и я повлече по стайтѣ. Бѣ гайте! Варда-а-а! Иде-е!

Уплаши се котката отъ звънчето, което звъни: звънъ-звънъ-звънъ. Тя отъ страхъ се качи на гардероба и отъ тамъ гледаше Дорча и шейната.

Разбира се, шейната не вървѣше. Може ли на дъски и на черги шейна да върви! Но Дорчо е толкозъ нетърпеливъ...

Следъ вечеря той дълго още игра съ нея. Когато му се доспа, постави я до леглото си. Легна и заспа.

Но сънува той шейната съ малкото звънче. Върви изъ улицата, вози я, а нѣкакво лошо момче иска да му я вземе. Ето, то се спуща, грабва я отъ ржцетѣ му и бѣга...

— Мамо, шейната! — извика Дорчо.

— Нищо. нѣма, мама, нищо! — вика майка му, разбудена отъ неговия викъ, — шейната е тукъ, при тебе, до леглото ти...

Дорчо разбра, че е сънувалъ и заспа отново.

На другия день, щомъ съмна, той се затече на пързалката. Изкачи се на могилката, сложи шейната, седна на нея и се спусна.

— Звънъ-звънъ-звънъ, — пѣе тя, а Дорчо лети като вихъръ. Ахъ, колко, колко леко се пързала тя!

Всички деца се събраха около новата шейна и я гледаха любопитно. Дорчо даваше да опитатъ какъ върви.

— Вардете се-е! — крещятъ радостно децата, когато се чуе нейното „звънъ-звънъ-звънъ“.

Спущатъ се смѣло, размахватъ шапките си и викатъ:

— Като пиле хвърчи!... Чуйте: „звънъ-звънъ-звънъ“.

Ив. Карановски,

